

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: S.H., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců
 Balková, 331 65 Balková, *zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem*
Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3,
 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-**
77/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 23. 5. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 8. 2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s povinností

zvážit možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu na stranách 4 a 5 rozhodnutí, kde uvedl „V průběhu řízení o vyhoštění a zajištění vedeného OKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný pobýval dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv pobytového oprávnění, a to ani poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a prokazoval se pozměněným dokladem totožnosti, za což byl následně pravomocně odsouzen, a vydával se tak za občana Evropské unie. Z tohoto důvodu byl také po svém zadržení dne 21. 4. 2017 za účelem realizace vyhoštění zajištěn. Jak již bylo uvedeno, je zřejmé, že mu skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti, byly známy již dlouho před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně prokazování padělanými doklady, vydávání se za jinou osobu, občana Evropské unie, či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedeného OKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný se vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě a opakovaně nerespektoval svou povinnost vycestovat z území ČR, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR se zcela vědomě používal padělaný doklad totožnosti, a to dle názoru správního orgánu s cílem oklamat orgány ČR a vyhnout se svým zákonným povinnostem. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho vědomé a opakované nerespektování správního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dle závěru NSS judikovaného v rozsudku sp. zn. 9 Azs 192/2014 ze dne 30. 9. 2014 pak jednoznačně platí, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území, v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění.“

Žalobce považoval předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině

případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Jednalo by se totiž o porušení právního principu zákazu dvojího přičítání.

Žalobce dále namítal, že zatímco žalovaný zevrubně popsal jednotlivé prvky žalobcova jednání v jeho minulosti, zcela nepochopitelně se vůbec nevěnoval zásadním okolnostem přímo se týkajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž lze dospět k relevantním závěrům o účelnosti eventuálního uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Ačkoliv o tom byl žalovaný velmi dobře informován, ve svém vypořádání možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu se vůbec nevěnoval tomu, že žalobce již byl účastníkem správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, jako takový dlouhou dobu setrval v kontaktu se žalovaným a poctivě plnil své povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv je tedy pochopitelně právě způsob, jimiž žalobce v minulosti přistoupil ke svým povinnostem vyplývajícím mu ze zákona o azylu a ze statusu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, zcela klíčovou okolností, jež se nabízí k vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, žalovaný se těmito skutečnostmi vůbec nezabýval.

Jakkoliv nelze popřít, že i jiné žalobcovo jednání může být při zvážení možnosti uložení zvláštních opatření relevantní, právě žalobcovo plnění povinností vyplývajících mu ze statusu žadatele o mezinárodní ochranu, je okolností, kterou žalovaný nemůže přehlížet a musí ji přinejmenším zvážit. Právě v případě žalobce se totiž naplno ukázalo, že cíle účastníka řízení o správním vyhoštění a cíle účastníka řízení o udělení mezinárodní ochrany mohou být diametrálně různé. V případě cizince, s nímž je vedeno řízení o vyhoštění, lze předpokládat, že pokud je cílem takového cizince setrvání na území České republiky za každou cenu, není vyloučené, že takový cizinec uložené správní vyhoštění nebude respektovat. V případě účastníka řízení o udělení mezinárodní ochrany s týmiž cíli je naopak víc než pravděpodobné, že takový žadatel poskytne žalovanému dostatečnou součinnost, a to právě za účelem maximálního prodloužení řízení o udělení mezinárodní ochrany a zamezení eventuálnímu zastavení takového řízení pro nespolutupráci žadatele. V případě žalobce pak byla obecná teze podpořena i empiricky, neboť žalobce již v minulosti o mezinárodní ochranu jednou žádal a s žalovaným plně spolupracoval. Povinností žalovaného tedy byla přinejmenším tuto skutečnost při své úvaze o možnosti uložení zvláštních opatření zohlednit.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem

jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: „Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.eurppa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38, po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím byl překonán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, který ostatně nebyl na zvláštní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu aplikovatelný ani v minulosti, neboť postihuje zcela jinou situaci ukládání zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.

Nakonec žalobce namítal, že jelikož žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně a bez zohlednění klíčových okolností, tedy zejména toho, jak v minulosti plnil žalobce své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a zda mařil řízení o udělení mezinárodní ochrany (čehož se v současnosti žalovaný údajně obává), je odůvodnění úvahy o možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nedostatečné a rozhodnutí tak nemůže pro svoji nepřezkoumatelnost obstát.

Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

K námitce žalobce týkající se nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, žalovaný uvedl, že nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 5. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23). Žalovaný je toho názoru, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenavědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný dále uvedl, že z pobytové historie žalobce jasně vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, a to v roce 2003 a v roce 2010 shodně v obou případech na 3 roky, ani v jednom případě se správnímu vyhoštění a následné povinnosti vycestovat z území ČR plynoucí z tohoto rozhodnutí nepodrobil. Žalovaný nerozporuje, že žalobce již v minulosti o mezinárodní ochranu na našem území žádal, a to v roce 2003, pravomocně toto řízení bylo ukončeno nabytím právní moci rozhodnutí NSS o zamítnutí kasační stížnosti jmenovaného dne 28. 2. 2007 (viz příložený spisový materiál o první žádosti jmenovaného z roku 2003). Žalobce se tak přes 10 let pohyboval na území ČR neoprávněně bez platného povolení k pobytu na našem území, bez cestovního dokladu a to dokonce i poté, co mu bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění. Žalobce se navíc prokazoval pozměněným dokladem totožnosti, za což byl dne 22. 4. 2017 Obvodním soudem pro Prahu 8 (sp. zn. 32 T 12/2017) odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 12 měsíců pro spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

Žalovaný také konstatoval, že nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR a dává správnímu orgánu představu, jak by se žalobce největší pravděpodobností choval v průběhu současného azylového. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění Policií ČR dne 22. 4. 2017. Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho

pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, dřívější nerespektování uložených správních vyhoštění, prokazování se pozměněným dokladem totožnosti občana EU, za což byl již dne 21. 4. 2017 odsouzen k trestu vyhoštění. Jednání žalobce, nedává správnímu orgánu dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V žalobě žalobce poukázal na svou první žádost o azyl, při které dle svých slov spolupracoval se státními orgány, žalovaný opakuje, že tuto skutečnost nerozporuje, nicméně svou první žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal už v roce 2003 (pravomocně bylo řízení ukončeno NSS v únoru roku 2007) od té doby uplynula v případě žalobce celkem dlouhá doba, žalobce i nadále pobýval na území ČR nelegálně, dokonce mu bylo uděleno v pořadí již druhé správní vyhoštění, které taktéž nerespektoval a z území nevycestoval a následně si obstaral pozměněný průkaz totožnosti, kterým se státním orgánům prokazoval a za což byl i v současnosti odsouzen. Tudíž jeho jednání vůči státním orgánům ČR od doby skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu doznalo značných změn. K tomu ještě žalovaný podotkl, že i svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až v okamžiku, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR (viz rozhodnutí OAM-5913/VL-07- P17-2003).

Závěrem žalovaný dodal, že i nadále setrvává na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že se na území ČR pohyboval 10 let bez platného povolení k pobytu a navíc se úmyslně prokazoval pozměněným dokladem totožnosti. Svou žádost o mezinárodní ochranu pak podal až v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude nucen území ČR opustit. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě pana žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný má za to, že všechny tři podmínky jsou v případě žalobce naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný odkázal na spisový materiál a navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhoval do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 22. 4. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 21. 4. 2017 žalobce při pobytové kontrole v Praze 8 nepředložil hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti žádný doklad. Policejní hlídka žalobce převezla do místa jeho tvrzeného bydliště, kde ji předložil k prokázání své totožnosti identifikační kartu Litvy na jméno G.S. Na základě podezření, že se jedná o padělaný doklad, policejní hlídka žalobce zadržela. Na základě otisků prstů byl žalobce ztotožněn jako občan Ukrajiny H.S. Dále bylo objasněno, že žalobce zde pobýval nelegálně. Předložený litevský doklad byl po odborném posouzení pravosti shledán jako pozměněný doklad. Následně bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a prokazoval se pozměněným dokladem totožnosti.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 25. 4. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost

o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, protože nesouhlasí s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 21. 4. 2017, protože mu na Ukrajině hrozí nebezpečí. Pokračoval, že tam probíhá válka mezi Ukrajinou a Ruskem a že je původem Rus. Dodal, že dostal dvě předvolání do války, ale nešel tam, a proto jej hledá SBU i druhá strana.

Veškeré námitky žalobce v dané věci se převážně vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval za nesmyslné a nepřijatelné a odkázal na právní zásadu zákazu dvojího přičítání.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že k prokázání své totožnosti předložil pozměněný doklad. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Žalobce pobýval na území ČR dle svých vlastních slov již od roku 2002, resp. 2003, kdy také žádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany. Svou současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal teprve poté, co mu bylo správním i soudním rozhodnutím uloženo vyhoštění a co byl policií zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Správní řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno již v únoru 2007. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu však žalobce podal teprve po svém zadržení, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než 10 letech pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel

již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud k výše uvedené námitce konstatuje, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

Správní orgán při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil a neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože nemůže být bráno k tíži správnímu orgánu, že použil podobnou argumentaci k neuplatnění zvláštních opatření, když se jednalo o zásadní skutečnosti. Soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevěnoval zásadním okolnostem, které se přímo týkají řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž lze dospět k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Také namítal, že žalovaný nevzal v potaz, že žalobce již byl účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany a poctivě plnil své povinnost žadatele.

Soud k této námitce uvádí, že správní orgán není oprávněn v rámci řízení o zajištění posuzovat okolnosti týkající se důvodů k udělení či neudělení mezinárodní ochrany, správní orgán se v rámci řízení o zajištění mimo jiné zaobírá otázkou účelu takového zajištění, zda jsou dány podmínky k zajištění cizince a možností uložení zvláštních opatření, nikoli posouzením, zda existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Dále soud konstatuje, že žalovaný nerozporoval skutečnost, že žalobce již byl účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ale je nutné poukázat na fakt, že žalobce svou první žádost o mezinárodní ochranu podal již v roce 2003, řízení bylo pravomocně ukončeno v roce 2007. Od této doby uplynula již dlouhá doba a žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, nerespektoval již v pořadí druhé správní vyhoštění, z území nevycestoval a následně si obstaral pozměněný cestovní doklad, kterým se prokazoval státním orgánům.

K tvrzení žalobce, že v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je více než pravděpodobné ze strany žadatele poskytnout žalovanému dostatečnou součinnost, za účelem maximálního prodloužení řízení o udělení mezinárodní ochrany, soud uvádí, že žalobcem předestřený zájem pobývat na území ČR v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která

byla vyhodnocena jak žalovaným, tak i zdejším soudem jako účelová, nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce za dobu svého pobytu vědomě a opakovaně porušoval právní řád České republiky. Proto soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce dále poukázal na čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU a uvedl, že zákon o azylu musí být vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, ze dne 7. 12. 2011, č. j. 3 As 30/2011-57 a ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 As 20/2016-22

K uvedeným rozsudkům Nejvyššího správního soudu zdejší soud nepřihlížel, jelikož se vztahují na zajištění dle zákona o pobytu cizinců, tudíž nejsou k dané věci relevantní. Dle názoru soudu se správní orgán dostatečně vypořádal a posoudil, zda by v jeho případě bylo uložení zvláštních opatření účinné. Správní orgán dospěl k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření až po konkrétním a individuálním posouzení situace, v níž se žalobce nachází, proto lze uvést, že rozhodnutí správního orgánu bylo zcela v souladu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU. Soud proto uvedenou námitku nepovažuje za důvodnou.

Na podkladě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem, v souladu s ustanoveními zákona o azylu a dále soud uvádí, že žalovaný uvedl dostatečné důvody pro neuložení zvláštních opatření.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. července 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová